

Sygn. akt IV Cz 511/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie: SSO Jolanta Deniziuk, SSO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. N.

z udziałem A. N.

o podział majątku wspólnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Lęborku, VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Bytowie, z dnia 11 lipca 2013r., sygn. akt VI Ns 262/13,

postanawia:

oddalić zażalenie

Sygn. akt IV Cz 511/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie wynagrodzenia za pracę uczestniczki postępowania na kwotę 3.000 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd I instancji wskazał, odnosząc się do brzmienia przepisów art. 730 § 1 k.p.c. oraz art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., że w jego ocenie powód nie zdołał w sposób wystarczający uprawdopodobnić zasadności żądania zasądzenia od uczestniczki kwoty 3.000 zł tytułem długu, wynoszącego 5.610 zł. Jednocześnie Sąd nie negował okoliczności bezspornej pomiędzy stronami postępowania, a dotyczącej zaciągniętego kredytu w kwocie 6.000 zł. Wyjaśnił jednak, że wnioskodawca dotychczas nie uprawdopodobnił, aby spłata tego zobowiązania nastąpiła z jego majątku odrębnego, ani jaka kwota, po dniu 11 marca 2013r., pozostała do spłaty. Ponadto Sąd Rejonowy uznał, że żądana przez wnioskodawcę forma zabezpieczenia jego roszczenia jest niedopuszczalna z tego względu, iż wysokość otrzymywanego przez uczestniczkę postępowania wynagrodzenia za pracę, tj. w kwocie 1350 zł miesięcznie, uniemożliwia zabezpieczenie wniosku do kwoty 3.000 zł.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się wnioskodawca. Zaskarżając powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w całości podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że wnioskodawca nie uprawdopodobnił roszczenia, pomimo, iż sama uczestniczka postępowania przyznała na rozprawie, że nie uczestniczy w spłacie kredytu w związku z rzekomo istniejącym pomiędzy stronami porozumieniem w sprawie alimentacyjnej. W

konkluzji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o jego zmianę i uwzględnienie w całości wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

Zasadności złożonego środka zaskarżenia wnioskodawca upatrywał w przedstawionym przez siebie ciągu wydarzeń i wywiedzionych na ich podstawie domniemaniach faktycznych. Podniósł między innymi, że skoro ustalono w sprawie o podział majątku, że wnioskodawca spłacał kredyt po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, to zachodzi domniemanie, że przeznaczał na ten cel po dacie 11 marca 2013r. środki pieniężne nie pochodzące z majątku dorobkowego. Wskazał także, że uczestniczka nie zaprzeczyła tej sytuacji, zaś wskazana przez niego kwota zabezpieczenia była zdeterminowana obowiązkiem wynikającym z art. 736 § 1 k.p.c. Ponadto, z ostrożności procesowej, załączył kserokopię comiesięcznych spłat wspomnianego kredytu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Przepis art. 730 (1) kpc statuuje tylko dwie podstawy zabezpieczenia. Są nimi uprawdopodobnienie istnienia roszczenia, które ma być zabezpieczone oraz interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia. Dla udzielenia zabezpieczenia obie te przesłanki muszą – poza wskazanymi w ustawie procesowej wyjątkami – wystąpić łącznie. Tylko też, co do zasady, te dwie przesłanki podlegają badaniu przez Sąd po wypłynięciu wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

Zgodnie art. 730 (1) § 2 kpc interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Pomimo zdefiniowania przez ustawodawcę powyższego wyrażenia nie sposób nie dostrzec faktu, że samo pojęcie interesu prawnego wywołuje liczne wątpliwości interpretacyjne. Najczęściej interes ten określa się jako obiektywną w świetle obowiązujących przepisów, czyli wywołaną rzeczywistością koniecznością ochrony określonej sfery prawnej, potrzebę uzyskania orzeczenia sądowego odpowiedniej treści. W związku z tym, że celem zabezpieczenia jest udzielenie tymczasowej ochrony prawnej podmiotom potrzebującym, interes prawny istnieje w przypadku, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia uprawnionemu „należytej ochrony prawnej”, zanim uzyska on ochronę definitywną (ostateczną), czyli zanim zostanie osiągnięty cel postępowania w sprawie, w związku z którym następuje udzielenie zabezpieczenia. Z kolei „należyta ochrona prawna” polega na usunięciu naruszenia albo zagrożenia naruszenia praw uprawnionego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wnioskodawca nie tylko nie uprawdopodobnił na etapie składania wniosku o zabezpieczenie zasadności swojego roszczenia ani rzeczywistej kwoty, jaką uiścił na poczet przedmiotowego kredytu po ustanowieniu rozdzielności majątkowej pomiędzy stronami postępowania, ale także, że istnieje poważna obawa, iż uczestniczka będzie podejmowała działania mające na celu udaremnienie realizacji ewentualnego, korzystnego w tym zakresie wyroku.

Wnioskodawca wskazał wprawdzie ogólnikowo, że uczestniczka oświadczyła na rozprawie z dnia 28 czerwca 2013r., iż zaciąga kolejne kredyty, dlatego też nie wyklucza sytuacji, w której, w przypadku wszczęcia egzekucji komorniczej, będzie musiał zaspokoić swoją należność w dalszej kolejności od innych wierzycieli (k.32-33). Nadto powołał się na brak woli uczestniczki w dokonywaniu spłat przedmiotowego kredytu. Godzi się jednak zauważyć, że wskazane przez wnioskodawcę działania małżonki mijają się z prawdą, albowiem to wnioskodawca przyznał na rozprawie w dniu 28 czerwca 2013r., iż po uzyskaniu zgody małżonki zaciągnął kredyt konsolidacyjny na kwotę 50.000 zł (k.28v). Zresztą nawet, gdyby przyjąć, że uczestniczka rzeczywiście zaciągnęła i nadal zaciąga jakieś kredyty, to należałoby uznać, iż takie jej działania nie pozostają w związku ze sprawą, ponieważ brak jest podstaw do przyjęcia, aby miała ona tym samym na celu pokrzywdzenie wnioskodawcy w sprawie o podział majątku. Takie rozumowanie stoi w opozycji do zawartej pomiędzy stronami postępowania ugody sądowej, zgodnie z którą uczestniczka postępowania oświadczyła, iż ostateczne rozliczenie finansowe spłat i dopłat nastąpi w kolejnym etapie postępowania (pkt 5 ugody z dnia 28.06.2013r., k.29). Z tego też względów nie sposób skonstatować, że pozwana swoim działaniem uniemożliwi

lub poważnie utrudni wykonanie przyszłego orzeczenia w sprawie o podział majątku wspólnego lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie przez wnioskodawcę zamierzonego w tym postępowaniu celu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, również twierdzenia skarżącego o braku dotychczasowej woli uczestniczki postępowania w dokonywaniu spłaty przedmiotowego kredytu nie może jeszcze stanowić uzasadnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia, zwłaszcza, gdy strony zgodnie ustaliły, że ostateczne rozliczenie w zakresie wysokości spłat i dopłat nastąpi w dalszym etapie postępowania.

Zauważyć przy tym wypada, że ocena interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia możliwa jest jedynie w kontekście skonkretyzowanego, dochodzonego przez stronę roszczenia, a nie abstrakcyjnie, jak uczynił to wnioskodawca. Oznaczenie zaś, że domaga się on zasądzenia od uczestniczki postępowania kwoty 3.000 zł tytułem długu, wynoszącego 5.610 zł, który może ulec zmianie (k.39) jest niewystarczające i nie spełnia wymogu sprecyzowania roszczenia, którego ochrony domaga się uprawniony, abstrahując już od oderwanej od realiów sprawy możliwości udzielenia zabezpieczenia w żądanej przez wnioskodawcę wysokości w sytuacji, gdy uczestniczka otrzymuje o ponad połowę mniejszą kwotę wynagrodzenia, jaką musi przeznaczyć na konieczne utrzymanie siebie oraz syna stron.

Reasumując, w konsekwencji wskazanych braków wniosek ten nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Rejonowy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. Z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.